

## **Ak chceme ísť dopredu, musíme sa vrátiť...**

Drahí bratia a sestry, chcel by som sa Vám na Slávnosť Bohorodičky Panny Márie, a zároveň v novom roku, prihovoriť listom a pozdraviť Vás v mene nášho Pána Ježiša Krista.

Viem, že hneď ako sa začne čítať pastiersky list, prestávame počúvať a viem, že tak bude aspoň čiastočne i pri tomto liste. Napriek tomu Vás prosím o chvíľu pozornosti. Nebude dlhý. Chcel by som vám rozpovedať príbeh, ktorý už poznáme, a zároveň je vždy nový.

Istý otec mal veľa synov a dcér. Najstaršia sa volala Európa. Jedného dňa povedala otcovi: „Otec, daj mi časť majetku, ktorá mi patrí.“ A on im rozdelil majetok. O niekoľko dní si Európa všetko zobrala, odcestovala do ďalekého kraja a tam svoj majetok hýrivým životom premárnila. Keď všetko premrhala, nastal v tej krajine veľký hlad a ona začala trieť núdzu. Išla teda a uchytila sa u istého obyvateľa tej krajiny a on ju poslal na svoje hospodárstvo svine pásť. I túžila nasýtiť sa aspoň strukmi, čo žrali svine, ale nik jej ich nedával. Vtedy si povedala: „Koľko nádenníkov u môjho otca má chleba nazvyš a ja tu hyniem od hladu. Vstanem, pôjdem k svojmu Otcovi. Už-úž chcela vstať a ísť, ale vtom sa zjavili „záchrancovia“ zľava a povedali jej: „Netreba nikam chodiť. Pozri, máš stádo sviň, ktoré pasieš. Znárodníme ho, odoberieme majiteľovi a vždy keď budeme hladní, jednu sviňu zabijeme, spravíme si klobásky a budeme šťastne žiť...“ A začali hodovať...

No Európa nebola ešte úplne hlúpa a veľmi rýchlo si uvedomila, že sa dlho nedá žiť na dlh. Preto vstala a chcela sa vrátiť k Otcovi. Už-úž bola na ceste, no vtom prišli iní „záchrancovia“. Tentoraz sprava. Povedali jej: „Nemusíš sa vracat' a priznávať chyby. Zvládneš to aj sama, bez svojho Otca. Máš slobodu, máš stádo sviň, nebudeme ich zabíjať, ale budeme robiť biznis. Budeme ich kŕmiť a predávať, a veľa zarobíme a zasa kúpime. Potom už nebudeme robiť nič, iba točiť peniaze.“

Peniaze sa síce točili, aj pribúdali, ibaže ich hodnota ubúdala. Zároveň – ako pribúdalo peňazí – každý začal myslieť sám na seba a pocit prázdnoty bol stále väčší. Na Európu, ktorá svine pásla, si nikto nespomenul. Ona nebola celkom hlúpa a povedala si: „Koľko nádenníkov v dome môjho Otca má chleba nadostač a ja tu robím na tých, ktorí ma zdierajú. Vstanem a vrátim sa domov...“

Vstala a momentálne prešľapuje na mieste... Nevieme, čo spraví a kam sa vyberie. Prijme nejakú ďalšiu ponuku od „záchrancov“, alebo sa vráti k Otcovi?

No, tu už vstupujeme do hry i my. A malo by nám byť úplne jasné, že ďaleko od Otca sa nedá žiť a návrat k nemu je otázkou života a smrti... Žiť bez perspektívy večnosti, žiť v ateizme, znamená žiť bez zajtrajška, bez nádeje, ale to je zúfale. Na druhej strane – žiť pre tvrdý biznis, kapitalizmus, bez kúska solidarity a bez kúska srdca, znamená pozerat' sa na seba i na druhých ako na stroj. No ten nevie lásku prijímať ani dávať, a nakoniec ničí všetko, čo mu stojí v ceste... Tak prichádzame k paradoxnej, ale pravdivšej situácii: **Ak chceme ísť dopredu, musíme sa vrátiť...**

Tento novoročný čas je časom, keď si môžeme, ba musíme povedať, že inej cesty niet. Zároveň je čas povedať Vám, drahí bratia a sestry, Vám, drahí priatelia, ktorí stojíte v prvých radoch práce a ktorí sa dennodenne zdierate preto, aby ste udržali túto spoločnosť, že oprávnené máte chuť rezignovať a neveriť v zlepšenie pomerov a nikto by sa Vám nemohol čudovať. Vy ste tí, ktorí nakoniec vždy zabezpečili, aby sa to aspoň trochu pohlo. Chcem Vám za to poďakovať.

Zároveň Vás chcem poprosiť, aby ste to ešte vydržali, aby Vám neprestalo záležať na vývoji v našej krajine, aby sme spoločne mohli znovu začať u Otca.

Cirkev si v tejto chvíli tiež musí spytovať svedomie a pýtať sa, kde bola a ako stála pri Vás vo Vašich každodenných zápasoch. Preto hovoríme: Moja vina! Nezvládli sme všetko, neboli sme vždy tam, kde by sme mali byť, a takí, akí by sme mali byť. Tak hovorí i prorok Daniel: *Tebe, Pane, náleží spravodlivosť, nám však zahanbená tvár... Nám, Pane, našim kráľom, našim kniežatám a našim otcom, ktorí zhrešili proti tebe, patrí zahanbená tvár. Pánovi, nášmu Bohu, svedčí milosrdenstvo a zľutovanie...* (porov. Daniel 9, 7 – 9)

Vráťme sa k Otcovi, ktorý má pre nás otvorené náručie. Iba pri Ňom sa naše srdce neutopí v malomyseľnosti, keď sa nám nedarí. Ani nestvrdne od pýchy a sebeckta, ak sa nám začne dariť. S Ním sa dá zvládnuť neúspech, ale s Ním sa dá ustáť i úspech. Jeho a iba Jeho potrebujeme a On potrebuje nás a volá nás k sebe... Preto prosme ďalej s prorokom Danielom: *Teraz však, Bože náš, vyslyš modlitbu svojho sluhu a jeho prosby... Nakloň, Bože, svoje ucho a počuj; otvor svoje oči a pozri na našu opustenosť... Ved' nie pre svoju spravodlivosť predostierame svoje prosby pred tvoju tvár, ale pre tvoje veľké milosrdenstvo!* (porov. Daniel 9, 17 – 19)

Krásny príklad, ako sa vrátiť k Otcovi, nám ukazujú naše deti a naši mladí. Koľko rokov už dokážu vstať od štedrovečerného stola a ísť do tmy a zimy, aby ohlásili Dobrú novinu všetkým, ktorí ju chcú počuť. A peniaze, ktoré vyberú, si nenechávajú pre seba, ale posielajú tým, ktorí sú na tom oveľa horšie ako my. Chcem im za to poďakovať. Zároveň nám ukazujú životný štýl, ako sa to i v dnešnej dobe dá. Ako sa dá žiť pre druhých. Nehovorme, že to nejde. Naše vlastné deti a naši mladí by nás usvedčili z klamstva. A to nespomínam všetky tie ostatné nespočetné aktivity podobného rázu, o ktorých vie iba Boh a On ich aj odmení.

Drahí bratia a sestry, tak veľa by ešte bolo treba hovoriť, ale menej je niekedy viac. Preto na začiatku tohto nového roku 2012 chcem všetkých poprosiť: **Vráťme sa k Otcovi!** Stratená dcéra Európa, ktorá sa desí slova kríza, nemá inú šancu, ak chce prežiť. Otec nás miluje. Poďme spolu! Cirkev vždy vyzývala ľudí, aby jej verili. Nastal čas, aby aj ona verila ľuďom. Tak to pripomínal Giovanni Battista Montini – neskorší Pavol VI.

Osobitne si každý deň vyprosujme pre našu diecézu dar dobrého pastiera – nového diecézneho biskupa – ktorý nás bude vedieť správne viesť po správnych cestách. Nech miluje nášho Pána, nech má rád i nás, nech má rozumný úsudok, odvahu pravdivo pomenúvať veci i pravú, radostnú vieru. A nekonečnej Božej láske odovzdávajme v modlitbách nášho bývalého pastiera, otca biskupa Rudolfa Baláža.

Všetkých uisťujem o svojich modlitbách a tiež o ne prosím

Marián Bublinc  
diecézny administrátor